

[Jacob Sørensen.]

derlagsfrit overtager de faste anlæg, som de er. Men desværre er det jo således, at der er amter, der ingenting får, idet der i nogle af amterne ingen institutioner ligger, mens andre får fuldt udbyggede hospitalsanlæg. Det søger man udlignet gennem den udligningspulje på 700 mill. kr., der er afsat til udligning amterne imellem. Jeg ved ikke, om det giver den fulde udligning, men i alle tilfælde så beror det jo på en aftale med Amtsrådsforeningen, og vi må derfor gå ud fra, at det er tilfredsstillende.

I øvrigt er jeg enig med hr. Henning Jensen i, at overdragelsen og betalingen og kompensationen til amterne for den aflastning, de herved giver staten, ikke må føre til, at vi flytter beskatningen fra den progressive til den proportionale del eller fra den statslige til den amtslige beskatning. Det er vi helt enige om, det bør det ikke føre til. Det mener jeg heller ikke det behøver.

Med hensyn til personalet i statshospitalerne, der fremover efter forslaget skal være ansat under amterne i stedet for under staten, vil jeg gerne sige, at jeg havde gerne set, at man uden videre accepterede, at det, at man fik en ny arbejdsgiver, men i øvrigt bevarede sit arbejde, sin aflønning og sin pension uændret, ikke skulle betyde, at man havde kunnet stille krav af den ene eller den anden art. Forslaget går ud på, at hvis der skulle være enkelte tjenestemænd, der ikke ønsker at skifte arbejdsgiver, så har de mulighed for vedblivende at være statstjenestemænd og gøre tjeneste i den amtslige institution. Hvis det kan løse problemet tilfredsstillende, ja, så er det jo kun et spørgsmål om at administrere det. Det kan blive lidt besværligt måske, men jeg forventer ikke, at der er et væsentligt antal, der benytter sig af det. Det er mit indtryk, at der blandt de ansatte i statshospitalsvæsenet er en levende interesse for at få den nyordning gennemført nu, og det må vel også betyde, at de accepterer, at de får en ny arbejdsgiver i fremtiden.

Jeg kan give partiet venstres tilslutning til, at dette forslag bliver hurtigt behandlet og gennemført, så vidt det overhovedet er muligt, i denne samling.

Erlendsson (FP):

Den indplacering af de psykiatriske afde-

linger i det almindelige sygehusvæsen, der har fundet sted inden for den sidste halve snes år, er fornuftig og i høj grad prisværdig.

Som det anføres i bemærkningerne til lovforslaget, er der en glidende overgang mellem somatiske og psykiske lidelser. Meget ofte er symptomer af psykisk art kun udtryk for legemlige abnormtilstande, og den nødvendige lægelige behandling er derfor vanskeliggjort ved en unaturlig adskillelse efter symptomer på to kategorier af hospitaler. Hvor sindslidelser er af specifik karakter, altså hvor vi i dag endnu ikke har viden om en sammenhæng med somatiske lidelser, har der hos patienterne og deres pårørende klæbet en følelse af ulykke og skam til behandlingen, når denne indebar indlæggelse på statshospital — det har jeg igennem mit arbejde i mange år haft erfaring for — og det har vanskeliggjort behandlingen.

Det er derfor lykkeligt, at en forskel i lidelsernes karakter, som der er al mulig grund til at tro med tiden mere og mere vil udslettes, allerede nu i betydelig grad sløres derved, at den psykisk syge i forbindelse med behandling af sin sygdom kan vandre ind ad samme hospitalsport som den legemligt syge.

Med hensyn til selve det, at man nu vil lægge statshospitaler og plejehjem for sindslidende ind under amterne, vil jeg gerne sige, at fremskridtspartiet opfatter amterne som et overflødig mellemlid i vort folkestyre. Efter kommunalreformen herskede der lang tid stor forvirring. Hvad skulle man egentlig stille op med de egentlig helt overflødige amter? Efterhånden er det lykkedes at skabe og skrabe visse opgaver sammen for amterne i stedet for at nedlægge dem, hvilket ville have været det eneste konsekvente. Med opretholdelsen af amterne torpederedes ganske vist den grundlæggende idé i reformen, som var, at primærkommunerne skulle sammenlægges til så få og så store enheder, at de selv — med ansvar over for staten, der blot skulle udpege principielle retningslinjer — kunne ordne alle væsentlige offentlige opgaver på lokalt plan. Hvor disse opgaver var for store, selv for de største primærkommuner, kunne det jo ske ved samarbejde mellem disse. Men nu har amterne efterhånden fået tilkastet så mange administrative ben og opgaver, at de kan begynde at føle